

Vänsterpartiets Skåneordförande Kjell Kvist: Gudrun Schyman bör uteslutas!

I en debattartikel säger vänsterpartiets distriktsordförande Kjell Kvist att Gudrun Schyman bör uteslutas ur partiet. Artikeln som Kvist undertecknade tillsammans med Mariette Brafors fanns i Helsingborgs Dagblad den 21 februari. Att inget större nyhetsmedium noterat det anmärkningsvärda kravet torde bero på att Brafors och Kvist blygsamt skrev sej som "medlemmar av vänsterpartiet".

Men det handlar alltså ordföranden för drygt tusen vänsterpartister i Skåne, partiets näst största distrikt – och Gudrun Schymans hemdistrikt. Artikeln i HD återges här intill.

Kjell Kvist har redan tidigare gjort kontroversiella uttalanden. Ett som allmänt uppfattades som kritik mot partiets uppmärksammande av homosexuella och andra identitetgruppers krav väckte stark kritik från bland annat riksdagsledamoten Tasso Stafilides. Den gången förklarade Kvist att han var felciterad av reportern.

Kjell Kvist samarbetar nära med en annan vänsterpolitiker från Malmö, Anton Flink, vars kritik i ett radioprogram mot partiets som han ansåg alltför feministiska inriktning också har väckt kritik.

Det torde vara oundvikligt att Kjell Kvists krav på Gudrun Schymans uteslutning kommer upp till diskussion på distriktets årskonferens i Skurup nu på lördag-söndag (1-2 mars) och kanske väcker

uppmärksamhet därutöver. Distriktens årskonferenser är enligt partiets stadgar offentliga och kan alltså bevakas även av andra journalister än VB:s.

Vad själva kravet beträffar måste det betraktas som minst sagt långtgående, särskilt från en person i Kjell Kvists ställning. Vänsterpartiet vill framstå som öppet och tolerant och uteslutningar är mycket sällsynta. De ska prövas i partistyrelsen. I ett uppmärksammat fall 2000 uteslöts (mot bland annat Gudrun Schymans röst) en vänsterpartist som agerat som porrskådespelare – han har numera återinträtt i partiet.

I ett uttalande om Gudrun Schyman 24.2 säger Ulla Hoffman och Ingrid Burman: "Hon sitter kvar som riksdagsledamot och röster har heller inte höjts i partiet för att hon ska lämna den post som så många väljare har utsett henne till."

Hoffman och Burman läser tydligen inte Helsingborgs Dagblad.

Gr

Schyman bör uteslutas ur partiet

Om inte Gudrun Schyman utesluts ur vänsterpartiet, ska hon göra sitt yttersta för att återskapa förtroende hos sina partikamrater, vänsterpartiets väljare med flera. Ett av många förslag om bot och bättring kan vara att delta i folkets verklighet på olika sätt. Någon lokalorganisation kanske behöver hjälp med att blada kampanjmaterial till "Nej till EMU"? Gudrun Schyman bör enligt vår mening lämna alla förtroendeuppdrag då vi är alldeles för många som tycker att hon har förbrukat det förtroende som vi gav henne.

Att Gudrun Schyman var klandrig nog att inte söka hjälp och stöd då hon gjorde sin deklaration tror vi att vi med tiden hade kunnat acceptera, men hennes attityd och uppträdande efteråt där vi inte kan finna minsta tecken på självkritik, ödmjukhet och insikt om att vilja erkänna sina fel och försöka förändra sig är både pinsam och bedrövlig. Gudrun Schyman visar istället upp en råborgerlig översittarattityd som väcker mycket primitiva känslor inom oss. Vi undrar om vi verkligen tillhör samma parti.

Vänsterpartiet hade i Sifo:s senaste undersökning 6,9 procent. Gudrun Schyman hävdar att detta beror på att väljare har blivit besvikna för att hon inte fortsatte som partiledare. Snacka om att se sig själv som "Universums Drottning"! Vi tror att detta till stor del beror på att hon agerat som hon har gjort, men situationen hade kunnat utvecklas bättre om vår partiledning hade agerat snabbare och tuffare. Det har varit för mycket daltande med Gudrun Schyman.

Vi är många som har lagt ner mycket arbete i vänsterpartiet. Flera av oss är småbarnsföräldrar, heltidsarbetare, har tuffa kommunpolitiska uppdrag. Vi kämpar för att vi har en politisk och ideologisk övertygelse. Folk som betraktar oss måste anse oss vara galna som fortsätter så här när vår omnipotente före detta partiledare ställer krav om att få behålla sin pressekreterare, arbeta i riksdagen utan att fördjupa sig i utskottsarbete, att hon ska ha en särskild roll som "opinionbildare med ett starkt utåtriktat arbetssätt". Att Gudrun Schyman ställer dessa orealistiska krav beror som sagt delvis på att partiledningen varit alldeles för ljum och otydlig.

Gudrun Schyman är en av många vänsterpartister. Hennes tidigare arbete har periodvis varit lysande, men icke att förglömma är alla partimedlemmar som kämpat på i lokalorganisationerna – dessa som Gudrun Schyman vid olika tillfällen talat sig så varm för.

Respekt och förtroende är något man förtjänar. Gudrun Schyman har förbrukat sitt. Önskar hon att återfå det så blir det definitivt inte som opinionsbildare med ett starkt utåtriktat arbetssätt.

Mariette Brafors, Kjell Kvist
medlemmar i vänsterpartiet

Veckobladet

Åter hände det att VB-abonnenterna inte fick sin tidning i tid! Vi beklagar djupt. Inte heller nu låg skulden hos redaktionen eller tryckeriet. Vi har inlett en förändring av distributionsrutinerna som ska eliminera sådana störningar i fortsättningen.

Annars är det roligt att jobba med VB nu. Det kommer (som ni nog har märkt) många och omväxlande bidrag. Men fler är välkomna.

Skurup

besökte jag senast i valrörelsen. Jag delade tillsammans med två kamrater ut kampanjmaterial om Karin Svensson Smith i brevlådorna. Några dar senare drog kampanjen vidare till Ystad. Den var framgångsrik, i både Skurup och Ystad fick Karin betydligt fler kryss än valkonferensens framkuppade kandidat Philip Maughan. I valkretsen som helhet var siffrorna minst sagt övertygande, 18 procent mot 4. Hut gick hem! Som Mats Andersson-Lindau så riktigt skrev i v-distriktets medlemstidning Menander nr 4/2002 "finns det inga felaktiga resultat i ett val".

Instundande veckoslut håller vänsterdistriktet sin årskonferens just i Skurup. Det kan bli en intressant tillställning, inte minst på grund av ordförande Kjell Kvists krav angående Gudrun Schyman (se här intill). VB kommer naturligtvis att finnas på plats för att rapportera.

Nonsens Tasso!

Nu har som bekant även Tasso Stafilides (v) ertappats med byxor nare i ett deklarationsärende.

Det var lika pinsamt att lyssna till Tassos undanflykter som till Gudrun Schymans. Särskilt vred jag mej i stolen när han motiverade avdraget av stereoanläggning med att han som särskilt kreativ person behövde lyssna till musik när han arbetade. Nonsens. Ovidkommande ljud stör koncentrationen. Både läsning och skrivning av texter blir sämre än om man arbetar under tystnad, det finns det ovedersägliga belägg för.

Dessutom gör man orättvisa åt musikskaparna om man tragglar med riksdagstexter samtidigt som lyssnar med ett halvt öra. Det borde man förstå om man vill uppfatta sej som kulturskapare.

Gunnar Sandin

LKF kan bygga mer

Mats Olsson (v), förste vice ordförande i Lunds kommunstyrelse, har uttalat att den rödgröna majoriteten i Lund inte lär få fortsatt förtroende av väljarna i 2006 års val om den inte lyckas göra något åt bostadsbristen. En nyckelaktör är LKF, det kommunala bostadsbolaget, som v-politikerna besökte förra veckan.

– Vi fick ett mycket positivt intryck av LKF, berättar Mats. De har ekonomisk täckning till att bygga tvåhundra lägenheter om året. Tyvärr har den gamla borgerliga majoriteten vägrat att ge dem tillräckligt med mark, helt uppenbart av ideologiska skäl så i år kan de inte producera mer än tretti lägenheter, i småportioner.

– Att öka farten på byggandet går tyvärr inte i en handvändning, planprocessen är lång. Men får vi fram mark kan LKF spara resurserna tills vidare och kanske bygga trehundra lägenheter årligen om

ett par år. De är också öppna för att bygga studentbostäder. Hittills har de lyckats producera nybyggen med en hyreskostnad under 1000 kr per kvadratmeter.

– Nu gäller det att få fram mark. Kanske måste vi kompromissa när det gäller hus på vissa åkrar.

Mats Olsson (v), inte Leo Trotskij. Teckning Goja.

Förenta Staterna i utförsbacken

Den amerikanske geostrategen George Kennan var den som formulerade och propagerade för USA:s "inringningsdoktrin" riktad mot Sovjet efter andra världskriget. Han utnämndes till chef för regeringskansliets planeringsenhet i Washington och det var i denna position han 1952 briefade presidentens rådgivare:

"Vi har 50 procent av världens rikedomar men endast 6,3 procent av dess befolkning. I en sådan situation kan vi inte undgå att bli föremål för avund och förbittring. Vår verkliga uppgift under den kommande perioden är ett sätt att hantera dessa relationer som gör att vi kan tillåta oss att upprätthålla denna orättvisa. Vi får därför inte bedra oss själva och tro att vi kan ha lyxen att förfalla till idealism och välgörenhet. Vi bör sluta att prata om vaga och orealistiska mål som mänskliga rättigheter, om att öka levnadsstandarden och om demokratisering. Den dagen är inte långt borta när vi kommer att bli tvungna att använda rent maktspråk. Ju mindre vi hindras av idealistiskt språkbruk, desto bättre."

Man förstår ur vilka källor George W. Bush hämtar inspiration. Kennans rekommendationer var naturligtvis endast avsedda för maktens slutna rum men eftersom hans anförande protokollfördes, nådde det allmänheten. Det väckte dock inte någon större uppmärksamhet. Det amerikanska folket torde alltså ha uppfattningen att USA:s utrikespolitik styrs av altruistiska värden som demokrati, solidaritet och mänskliga rättigheter.

Vad den historiska erfarenheten säger om tecken på ett imperiums förestående fall beskrevs i det förra numret av Veckobladet. Åtskilligt av detta äger sin tillämpning i västvärlden av i dag och särskilt då när det gäller USA.

Överkonsumtion

Överskottet i produktionen går till privat eller offentlig konsumtion. Miljardrullningarna till privatpersoners lyxkonsumtion i ABB och Enron är bara två exempel på en företeelse som tycks vara ganska allmänt förekommande i väst. De ökande inkomstsklyftorna är uttryck för samma sak. Bland mångmiljardärerna ökar andelen valuta- och börsspekulanter i förhållande till andelen företagsägare. Företagens vinster används i stor utsträckning till att köpa andra företag och belöna företagsledare och styrelseledamöter. Investeringsviljan är dålig.

Efter den förödmjukande förlusten i Vietnam har USA-ledningens militära självkänsla stärkts av framgångarna i Afghanistan, på Balkan och i Kuwait. Den aggressiva militarismen fick sitt kanske starkaste uttryck när Washington deklarerade att man inte längre drar sig för *first strike* med kärnvapen. Nyligen har Maj Wechselsmann påtalat att

"Av de amerikanska soldater som deltagit i Desert Storm 1991 och Desert Fox fram till maj 2002 har 221 502 soldater förklarats invaliderade, 263 000 har sökt sjukvård, 10 324 har dött – medan själva krigshandlingarna inte tog fler än 146 amerikanska liv. En amerikansk studie av 21 000 Gulfkrigs-veteraner visar att deras barn fötts med tre gånger så många defekter och onormala kromosomer som hos övriga befolkningen i USA." (AB 2003-01)

Djupfryst sperma

Mycket talar för att detta orsakats av amerikanernas användning av utarmat uran i ammunitionen under Gulfkriget. Mer än 300 ton av det giftiga medlet vräktes ned över Iraks öken där det kan finnas kvar som ett fint damm. Partiklarna är så små att de lätt tränger igenom andningsskydd och gasmasker. På officiellt håll i USA förnekar man sambandet mellan sjuklighet och uranet. Man skyller i stället på posttraumatisk stress, rökens från de brinnande oljekällorna, biverkningar av otillräckligt provade vacciner och förstås på Saddams kemvapen, som bevisligen inte använts i det kriget. Flera sådana Pyrrhus-segrar och USA har inte längre någon armé men tusentals missbildade barn och hundratusentals invaliderade män som kräver omsorg och vård. Man är uppenbarligen beredd att använda utarmat uran igen. De amerikanska soldater som skall till fronten låter för säkerhets skull frysa in sin sperma. Det är ovisst om dessa försiktighetsåtgärder vidtagits på grund av rädsla för den blivande fiendens eller för egna kemvapen.

Ekonomi sviktar i USA. Statskulden har på några år växt rekordartat. Det försöker Bush rätta till genom att sänka skatterna för de rika. Handelsunderskottet mot utlandet är också rekordstort. Bara i november 2002 var underskottet 40 miljarder dollar och för första gången gällde det största underskottet mot ett enskilt land inte Japan utan underskottet mot Kina! 10 miljarder dollar på en enda månad (Daily Mail 2003-01-18). Dollarn går ned och tillväxten i ekonomin är låg. Arbetslösheten ökar trots usla minimilöner. Den industrisektor som växer är den som är baserad på straffarbete i fängelserna.

Bristande legitimitet.

Ingen amerikansk president har väl stått så lågt i kurs i omvärlden som George W. Bush gör i dag. Arrogans är det ord man oftast ser förknippat med hans namn. I hemlandet växer sig den interna oppositionen mot hans krig allt starkare samtidigt som en militant kristen höger blir alltmer högljudd. Det säger en del om opinionsläget att ex-president Bill Clinton förra året kunde säga att man i världen är mera rädd för USA än för terroristerna. Med hjälp av desinformation och skrämselpropaganda tycks dock Bush ha lyckats över-

tyga en majoritet av det amerikanska folket om nödvändigheten av krig mot Irak.

Den norske fredsforskaren Johan Galtung säger att USA-imperiet i dag leds av en person som kännetecknas av "en farlig kombination av energisk handlingskraft och -dumhet". Han bärs upp av den "puritanska hållning som i amerikanerna ser Guds utvalda folk på vilka det ankommer att styra världen" (DN 2003-02-06). Bush säger själv att han har Guds och historiens uppdrag att bekämpa terrorismen och det onda i världen. 90 procent av USA:s befolkning tror på Gud, 60 procent tror på änglar och en majoritet anser att bibelns skapelseberättelse är mera trovärdig än Darwins evolutionslära. Den korsfarsmentalitet som kännetecknar USA:s ledning i dag är inte ägnad att stärka dess legitimitet i omvärldens ögon.

Inre problem med social upplösning.

När Huntington beskriver det sociala tillståndet i USA talar han om moraliskt förfall och kulturellt självmord. Om ökat antisocialt beteende med kriminalitet, allmänt våld och drogmissbruk. (Av legalt förskrivna lugnande medel och andra psykiatriska mediciner konsumerar USA med 4-5 procent av världens befolkning 50 procent av det som säljs i världen. När det gäller illegala medel är andelen sannolikt ännu högre. Enligt officiella källor spenderas i USA årligen 110 miljarder dollar på illegala droger. Det motsvarar en tiondel av värdet på den totala årliga varuproduktionen i landet). Vidare sjunkande arbetsmoral och minskat intresse för lärande och intellektuell aktivitet. Familjeinstitutionen förfaller med ökad frekvens av skilsmässor, utomäktenskapliga barn, tonårsgra-

viditeter och enförälderfamiljer. Ett stort hot mot den västerländska civilisationen ser han i "multikulturalisterna", en liten men inflytelserik grupp av intellektuella och publicister, som angriper USA:s identifikation med västlig civilisation och som bland annat försöker ersätta individens rättigheter med rättigheter för grupper, som definieras på grundval av ras, etnicitet, kön och sexuella preferenser. Därtill kommer på senare tid rättsosäkerhet för den enskilde amerikanen. Nya lagar möjliggör arresteringar på lösa grunder och kvarhållande i häkte på obestämd tid utan rättegång. Myndigheterna kan beröva en amerikan hans/hennes medborgarskap om det finns misstanke om kontakt med någon grupp eller organisation med misstänkt terroristanknytning. Yttrandefriheten har inskränkts genom att man lagt munkavle på media. Kritik mot Bush's krig mot terrorismen och Irak tillåts inte. Den som inte tillämpar sträng själv censur kan inte räkna med fortsatt anställning vid större medieföretag.

Konflikter med allierade

Redan under bosnienkriget uppstod en konflikt inom Nato. USA och de katolska staterna i Europa med Tyskland i spetsen stödde kroaterna med vapen och finansiellt stöd. Ortodoxa Ryssland och serberna stödde bosniensererna på motsvarande sätt. USA gav dessutom ett passivt stöd till Bosnienmuslimerna genom att inte hindra vapentransporter från främst Iran till muslimerna via Kroatien. Möjligen också genom att transportera mujahedingrupper till Bosnien.

Erik Kågström
Forts. i kommande nr

Reserapport

Jag var i Berlin härom veckandan, det är ju så nära. Till halva reskostnaden mot ett Stockholmsbesök får man en riktig storstad. En stad med ett nästan feberartat uppdrivet kulturliv och en närhistoria som kan få nackhåren att resa sig när man tänker efter. Konstnärer och författare från hela Europa strömmar hit, det finns gott om bostäder och det är billigt att leva där.

En fredlig kulturnation

Men jag ska inte tråka ut läsaren med beskriva de orgier jag ägnade mig åt i den depraverade storstaden utan i stället reflektera över mitt förhållande till Tyskland. Jag tillhör en generation vars syn på detta land var präglad av djup misstro. Kriget var klart, men också efterkrigstiden med Adenauer och alla gamla nazister som plötsligt satt där som ämbetsmän och Nato-generaler. De tysklärare jag mötte i skolan gjorde inte saken bättre. Efter hand gick väl den värsta misstron över, men varje gång man skulle resa igenom till behagligare mål var det lika obehagligt att vid gränsen möta grabbarna från *Bundesgrenzschutz* eller *Volks-polizei* med det där särskilda tyska stuket på skärmössorna.

Vad jag vill säga är bara att det är över nu. Tyskland är en stor kulturnation, det för en upplyst och utrikespolitik, och jag känner mig hemma i landet. Tyskarna är som vi, möjligen lite mer luttrade och fredliga. De är rätt många, vilket väl kan leda till en del problem, men det kan de faktiskt inte hjälpa. Skällsordet "reservtyskar" har tappat sitt bett. Jag har försonats. Vad ska man i London eller New York när Berlin finns?

Tillväxtmotor?

Nästa veckanda for jag till Stockholm. Jodå, det är ju vackert med isen på Riddarfjärden och så. Man kan inte förneka att staden har en viss nordlig charm. Allt verkar dock inte stå riktigt väl till, det förstod man. En kompis berättade om en ledigförklarad Internetrelaterad statlig ingenjörstjänst. Det blev 200 sökande. Hotellen har belägningsproblem, i Sturegallerian står 6 av 45 butikslokaler tomma och på gatan står f.d. optionsmäklare i slitna Armanikostymer och försöker sälja "Situation Stureplan".

Ja, så kan det gå. Skulle Stockholm vara Sveriges tillväxtmotor? Motor, är det inte snarare Sveriges baksäte, ganska bekvämt för all del, men s.a.s. mer inrättat för passagerare? Sveriges motor finns väl i Grums och Skutskär och Eslöv och liknande orter. Ja, nu tappar väl VB sina stockholmsprenumeranter, men sanningen måste fram.

Filosofens krig

Veckans text var förstas Svante Nordin's inlägg i Sydsvenskan. Än en gång besannas att det finns inga

merrabiata än gamla kommunister som bytt flygel. Nordin's utveckling är inte ovanlig: många av de så kallade kallakrigsliberalerna i CIA:s kulturoffensiv var kommunister. Den senaste i raden av den typen är väl Christopher Hitchens, tidigare trotte, som nu hyllar Bush. Nordin är till allt annat en elegant stilist med en utomordentlig produktivitet.

Det måste ha varit njutningsfyllt för Nordin (SDS 21.2) med formuleringar som den där han talar om Reagans och Bush seniors "kraftfulla och framsynta politik". Bush d.y. vet enligt Nordin att förvalta denna och vända allt till det bästa för mänskligheten. "Så länge USA accepterar och bär upp den roll som omständigheterna och dess egen styrka tilldelat denna makt är riskerna för ett nytt stormaktskrig mycket små." Det är logiskt oklanderligt: när det nu bara finns en riktig stormakt kvar så finns det ingen annan stormakt att råka i krig med. Det finns bara mindre makter att kriga med s.a.s., det är mer att de behöver sättas på plats.

George W Bush går i Wilsons och Franklin Roosevelts fotspår försäkras oss Nordin och har "med stor våltalighet formulerat sin vision av en värld ... där sist men inte minst, världsfreden vilar på säkra grundvalar". "Bushs beslutssamhet att upprätthålla USA:s suprematet innebär en beslutsamhet att bevara och upprätthålla världsfreden." Tja, det kanske framgår att Nordin mer går i Ernst Jüngers fotspår än i Bertrand Russells.

Så vitt jag förstår vill Nordin främja mer rättvisa, fördomsfrihet och förnuft än vad det nu populära känslotänkandet är i stånd till. Nordin tror på stormens herre som fredsmäklare och då återstår väl närmast att söka sig som frivillig till *Special Forces*. Om det är att gå för långt så skulle Nordin i alla fall kunna starta en insamling till, säg en splitterbomb. Lite brett spektrum kanske, de tar ju både små och stora, men de är väldigt effektiva, om man så får säga, fredsbevarare.

Olzen bewildered

Vi vände oss naturligtvis till Wing Commander P.T. ("Pete") Olzen, Södra Sveriges mest dekorerade skrivbordsofficer, som är tillbaka efter tjänstledigheten. Men det är som om det finns en ny mognad och ödmjukhet i hans röst när vi när honom på Segevång

– Well, jag är lite bewildered men man måste förstå de där unga hetsporrarna, jag har själv varit sådan. Med åren får man en mera nyanserad hållning. Och efter Nordin's inlägg förstår allmänheten kanske bättre hur balanserad jag är. Å ena sidan, å andra. *You know*.

Ja det var allt, men jag fruktar att vi behöver återkomma till ämnet.

Lucifer

Rikssamtal på söndagsmorgonen

Min gamle kompis Ingvar ringde. Det var vid åttatiden på söndagsmorgonen. Han jobbar på en fabrik i en bruksort i Bergslagen som klarat sig hyfsat trots de rådande konjunkturer. Ville egentligen inte prata med honom. Han kan bli rätt så omständlig. Jag hade helst sovit vidare:

– Hej, det är Ingvar, jag tänkte jag skulle få lite kloka synpunkter från lärdomsstaden.

– Vad menar du? Du som knappt kan stava till ironi, svarade jag lite irriterat. I det här distriktet är textsträngen "medelålders manlig akademiker från Lund" en uppräknings av de vanligaste skällsorden.

– Nja, vi har rätt så höga tankar om delar av era förmågor. Ni är ju rätt så fingerfärdiga vid tangentbordet och ni stavar bra också. Så man kan ju använda er till att skriva protokoll och gå enklare ärenden. De yngre av er brukar ha pigga ben.

Jag kunde höra hur han småfnissade. Men jag var inte upplagd för hans humorlösa skämtande på söndagsmorgonen så jag försökte komma vidare:

– OK, men vad ville du?

– Hade egentligen tänkt fråga om det här med förändringstakten i arbetslivet och vad det betyder för klassbegreppet. Men först måste jag ju fråga hur ni har det så där i allmänhet. Här i Bergshyttan brukar vi lite skämtsamt säga att i Lund brukar nog partimötena gå ut på att olika slags lärare och studenter slåss om vem som bäst företräder en virtuell arbetarklass och förtyckta människor i tredje världen. Är det så?

– Jo, det kan nog vara så ibland.

– Du menar att det är mest lärare och studenter som använder sin verbala förmåga till att övertyga varandra om att de företräder något annat än vad de i själva verket är?

– Ja, något åt det hållet

– Vi här hos oss brukar tycka att det är helt OK med våra akademiker när de arbetar utifrån ett eget engagemang för rättvisa, miljö och sånt, men när det börjar tro att de representerar oss kollektivanställda då tycker vi att det är både farligt och patetiskt på samma gång. Nu går nästan femtio procent av våra ungdomar på högskolan. Så det är inte konstigt om akademikerna börjar dominera i alla partier. Men är det ingen som tycket att det är lite löjväckande att lektorer, docenter, professorer, adjunkter och studenter, eller vad ni nu kallar er för, försöker övertyga varandra vem som älskar oss vanliga kneigare mest?

– Vet inte, de flesta verkar väldigt allvarliga.

– När jag var i Lund och hälsade på dig i våras kom jag ju till stationen vid halvsvutiden på morgonen och kunde då se horder av sjukvårdsarbetande på väg till jobbet. Det verkar som det finns tusentals lågavlönade kvinnor i

stan. Vad säger de på era partimöten.

– De är inte där.

– Vadå?

– Jag menar att de nog inte är medlemmar. Våra dominerande medlemmar är olika slags lärare och studenter och så finns det några ombudsmän och lite annat löst folk.

– Har ni inga LO-anslutna alls?

– Jo, ett par tre stycken brukar de nog vara på mötena, men jag tror att de har fel åsikter. Sociologidocenterna verkar inte tycka att de företräder arbetarklassen på ett sätt som stämmer med deras teorier.

– Hur menar du?

– Jag tror att de riktiga LO-medlemmar vi har, inte passar in i deras världsbild. Du vet, docenterna bryr sig inte så mycket om den nära verkligheten; de fäster blicken mycket längre bort. Eller kanske ser de världen som en sociologisk konstruktion så att de inte ser skillnaden mellan sina deducerade modeller och verkligheten, vad vet jag? För övrigt brukar de inte offentligt vilja uttrycka exakt vad de menar. Det senaste jag hörde en av dem säga var att "När det gäller medlemsvärning måste vi ta hänsyn så vi inte deltar i reproduktionen av samhällsliga förtrycksstrukturer"

– Jaha?? Förra året såg jag ju att ni hade värvat en fabriksarbetare som medlem som ni sedan satte som första namn på er riksdagslista. Någon slags manlig bimbo med författarunderarmar verkade det vara. Vad hade han för kvalifikationer? Ni hade ju redan en duktig kvinna med nationell kapacitet; det är väl sänt vi ska använda våra kunniga lärare till? Nu gick det ju vägen ändå, Era väljare verkar ju klokare än era valombud.

– Kvalifikationerna har jag aldrig fått veta något om och jag förstär delvis vad du menar, men vill inte uttrycka mig så om mina medmänniskor. Vad menar du förresten med författarunderarmar?

– Säg en bild på honom i tidningen. Du känner ju till Jan Guillou va? Såna underarmar ser man inte så ofta numera. Förr kunde man se dem på de så kallade socialrealistiska affischer som vi använde i partiet. Numera kan de möjligen ses på hormonpumpade gymtränare. Men framförallt så tänker man på Guillou, du vet den där författaren som med journalistisk skrivteknik hamrar fram den ena boken efter den andra på en grön manuell skrivmaskin i Hemingways anda, om man så säger. Här på min arbetsplats ser vi inte alls ut på det sättet. Vi har ganska många skinnotta gubbar från forna Jugoslavien som jobbar hårt och intensivt utan att för den skull bygga upp någon muskelmassa. Sedan har vi ett antal spåda kurdiska kvinnor som har de mest slitande och monotona jobben.

Forts. på sidan 4.

VECKOBLADET Svartbrödersg 3, 223 50 Lund. Tel 046/14 33 09. Utges av V-o UV Lund. Prenumerationsavgiften, (se redaktionsrutan nedan) insättes på postgiro 1 74 59-9. **Ansv. utgivare: Ola Hagring** Tel 046/14 33 09. Manus sändes till ovanstående adress el. e-post till: veckobladet.lund@passagen.se Red. förbehåller sig rätt att korta i insänt material. Tryck: KFS AB, Lund. Adressbyte: sänd e-post, eller använd postens adressändringskort.

Begränsad eftersändning. Vid definitiv adressändring sänds tidningen i retur till Veckobladet.

Minoritetsåsiikt vid årsmötet

Som VB tidigare rapporterat så avstod årsmötet i Lund att markera stöd för partiets feministiska politik i och i ett uttalande ta avstånd från en v-kommunalpolitiker i Malmö som uttalat sig föraktfullt om feminister och homosexuella. Årsmötet valde i stället bjuda in vederbörande för samtal. Beslutet föranledde reservationer från några av mötesdeltagarna. Sammanlagt fyra mötesdeltagare reserverade sig, varav tre i form av en "blank" reservation mot att inbjuda malmöpolitikern. Ulf Nymark ville ha ett kritiskt uttalande och var också emot inbjudan. Sitt ställningstagande motiverar han under rubriken "Stöd för feminismen" på följande sätt:

"Jag reserverar mig mot årsmötets beslut att inte anta ett uttalande till stöd för partiets feministiska politik och mot det angrepp på feminismen en i Malmö framträdande vänsterpolitiker nyligen torgförde i massmedia. Partiets trovärdighet vad gäller feminismen är i Skåne redan starkt ifrågasatt. Inför 2002 års val beslutade majoriteten i distriktet att nominera enbart män överst på listorna till riksdagsvalet. Distriktet drev dessutom i valkretsen en intensiv personvalkampanj för sin manlige kandidat. Genom att medlemmar och sympatisörer organiserade en krysskampanj för den kvinnliga kandidaten som placerats tvåa på listan i Skåne södra lyckades partiet ändå nödortfött bättra på sitt skamfilade rykte.

När talesmän för partiet i massmedia uttalar sitt förakt för feminister och homosexuella måste det vara partiföreningens – ja alla partiföreningars plikt – att klargöra partiets politik. Årsmötets vägran att tydliggöra sin uppslutning bakom feminismen underminerar ytterligare det redan illa sargade trovärdigheten.

Vidare reserverar jag mig mot beslutet att inbjuda den aktuella antifeministen och homofoben till ett internt möte i Lund. Jag anser att det är att fästa alltför stor vikt vid en enskild persons roll. Uppmärksamheten måste i stället riktas mot de tankemönster och strukturer samt den praktik som ger grund för de framväxande reaktionära strömningarna i partidistriktet.

Vänstermusikläger i Simrishamn 22–29 juni. Pris från 1 750 kr (beroende på logi). Kontakta Gunnar Sandin för information, tel. 135899.

Allt får inte glömmas. Kommentar till Bertil, Hans och Jörn

I VB nr 6 kommenterar Bertil Egerö, Hans Persson och Jörn Svensson på olika sätt motsättningarna inom vänsterpartiet.

Jörn gör det på ett allmännare plan. Så är han heller inte direkt engagerad i v-politiken här i Skåne och Lund även om han genom VB följer utvecklingen i sitt uppväxtlandskap och sin studiestad. Med några väl valda exempel visar han dubbeltydigheten i, och därmed den bristande användbarheten hos, begrepp som "traditionalist", "förnyare" och även "kommunist", och uppmanar oss att i stället föra en hederlig diskussion om varför vi har partiet.

Problemet är bland annat att det inte är så lätt att föra en sådan diskussion. Centralt har vi en partisekreterare som ihärdigt upprepar partisekreterares vanliga mantra "Sitt i båten!" Distriktets medlemsbulletin vägrar att publicera kritiska inlägg. I Lund saknas sen länge en medlemsbulletin och på den vansköta hemsidan förs ingen debatt varför denna hänvisas till VB vilket ibland ger tidningen en alltför intern karaktär.

De debatter som man ändå försöker föra ebbat lätt ut av brist på motpart. När Karin Svensson Smith som ledamot av vänsterpartiets programkommission presenterade nya förslag till skrivningar och ville ha dem diskuterade molteg bl.a. Niklas Selberg som brukar beskrivas som ideolog i Kjell Kvist-falangen (för att nu införa en fräsch kliché). Johan Lönnroth fick i Lund utveckla sina idéer om socialismen utan de mot-hugg som han så gärna ville ha. Robert Nilsson yrkade på omröstning om Karin Svensson Smith utan att motivera sig. Anders Neergaard presenterade för valkonferensen som representant för valberedningen dess förslag till riksdagslista utan att redovisa någon reservation, än mindre före någon politisk polemik mot Karin – varefter han röstade för en annan kandidat i den slutna voteringen.

Det förfarandet, som var planlagt sen åtminstone några dagar, gör att beteckningen "kuppningen-jör" som förekom i ett VB-repor-

tage inte är något värdeomdöme utan en objektiv beskrivning.

Moraliskt förklarar det varför Anders Neergaard saknar legitimitet som ordförande hos ett betydande antal medlemmar i Lund (se reservation till årsmötet). Det förändras inte av att han valdes av en betryggande majoritet på årsmötet, Hans! I övrigt hänvisar jag till Cecilia Salemarks Öppna brev till Anders Neergaard i nr 6.

Med hänvisning till Sten Henriksson menar Hans Persson att han själv blivit åsidosatt av de gamla "förnyare" som nu känner sig undanträngda. Något ligger det nog däri men Sten var inte alltid så aktiv i det interna partiarbetet under 80- och 90-talet. Jag (som satt i styrelsen under en stor del av tiden) tror nog att Hans kunde ha kvalificerat sig både dit och som konferensombud. Det lyckades ju för Mats Olsson, nyss återkommen från APK, och valberedningarna hade i regel mycket svårt att få fram kandidater. Men visst var vi några som hade svårt att svälja Hans aktivitet i hejklacken för den sovjetiska representanten på vänsterpartiets famösa kongress 1978 (se bl.a. Lars-Arne Norborgs studie "Liken i garderoben").

Bertil Egerö anlägger ett biologiskt synsätt: ungdomen ska ta över, det är lika bra för 60-talsradikalerna att ge upp. De unga vägrar att diskutera och nöjer sig med att fungera som röstboskap men det får vi acceptera.

Det gör inte jag. Det strider mot hela den debattkultur som jag är fostrad i. Jag accepterar att lida nederlag i en juste omröstning men att tåla kupper är en annan sak.

Ändå hade jag varit beredd att svälja en massa förtret om det andra lägret hade gått med på en kompromiss på årsmötet och valt Mats Olsson till ordförande. Så skedde inte och därför är det fortsatt krig. Det stör många i organisationen och Hans Persson påminde i ett klokt inlägg på årsmötet om alla goda krafter som inte orkar med konflikter utan lämnar organisationer där man bråkar. Men det kan inte hjälpa. Det är inte vi som har startat kriget.

Naturligtvis kan kriget föras samtidigt som den vanliga, nödvändiga politiska verksamheten fortsätter. Till exempel kampen mot kriget, USA:s krig, där ju några av de stridbaraste Karinanhängarna, Ulf Nymark och Gunnar Stensson, är ledande aktivister. Men sitta i båten, nej. Det gjorde inte Karl Marx, Vladimir Lenin och Rosa Luxemburg.

Gunnar Sandin

Rikssamtal ...

Forts. från sid. 3.

Och så har vi förstås en hel del gubbar som jag, bördiga från trakten, och som har lite väl höga kolesterolvärden och är satta på diet. Vi har nog mer vikt kring midjan än i armarna. Du vet, det krävs inte så mycket råstyrka numera utan det är mer frågan om lätta försämrade repetitiva moment, särskilt för kvinnorna här. Gubbarna i min ålder sitter mest still och övervakar processer.

– Ja, jag vet att riksdagsnomineringen jämfördes med hur Kristian VII i Danmark utnämnde sin hund till riksråd på sjutton-hundra-talet (men jag vet ju inte hur den jockens framben såg ut och kungen i fråga lär ha varit rätt debil). Men som sagt så vill jag inte vara så elak mot mina med-människor. Det kanske bara var så att hans armar passade in i socio-logernas teoretiska världsbild. Hans tankar vet vi som sagt inget om.

– OK, men vad säger de få LO-medlemmarna i er partiförening?

– Det jag hört är att de säger att människor i allmänhet vill ha fred, goda levnadsvillkor, hyfsade arbetsförhållanden, trygghet för barna, hyfsad ekonomi och framförallt att de vill se resultat om de ska engagera sig i något.

– Ja, samma här, för tillfället jobbar vi med att vi ska få ett så bra badhus som möjligt och så har vi problem med ekonomin för åldringssvården och sen ska vi ju organisera demonstrationen mot kriget på lördag. Men du, nu börjar Ekot, jag vill höra vad den där Blix har att komma med. Vi hör! Jag kommer igen med min fråga nästa vecka. Hejdå.

mb

KOMMUNALPOLITISKT måndagsmöte 3.3 kl. 19 på v-lokalen. Tema: Var ska vi bygga? Hur ska vi bygga?

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Sten Henriksson, Gunnar Sandin (red.) och Björn Stenholm. Nästa redaktör Gunnar Sandin, 135899.

Manus sänds per post till Veckobladet, Svartbrödersg 3, 223 50 Lund. Måndag e. 17 till fax 046-123123, tel 046-138213.

Manus mottas gärna i form av Worddokument (.doc), RTF eller ren text på 3,5" diskett. Bifoga helst pappersutskrift. Enklare är att skicka e-post till vbladet.lund@passagen.se

Lämnna då gärna två versioner: den råa texten som brev och dokument i format enligt ovan som bilaga. Telefon till redaktörerna:

Gunnar Sandin	13 58 99
Charlotte Wikander (tj)	13 96 26
Vid utebliven tidning ring	
Cecilia Wadenbäck	13 82 13